

hurken, werkt zich in het zweet – en had ik al gezegd hoe enorm ze haar best doet?

Hadewych Minis zingt in haar theaterconcert ‘Hadewych doet de dames’ 22 liedjes van Nederlandse zangeressen. Die songs, uiteenlopend van Rita Reys, Adèle Bloemendaal, Eefje de Visser en de Zangeres zonder Naam, rijgt ze in een verschrikkelijk hoog tempo aan elkaar, zonder dat zijzelf en het publiek tussendoor op adem kunnen komen. Minis heeft een mooie, veelzijdige stem, maar door de opeenstapeling van stevige nummers hoor je haar stem met het lied moeier en heser worden. Zeker wanneer ze de heftigheid van Anouk in ‘Nobody’s Wife’ probeert te evenaren, of de diepe kracht van Jenny Areans’ ‘Zing dan’.

Niets aan het toeval overgelaten

Minis heeft een enorme gunfactor. Op het toneel staat een vriendelijke en getalenteerde actrice/zangeres/danseres met veel speelplezier. En toch komt het niet echt binnen wat ze doet. En dat ligt juist aan dat harde werken. En aan de gemillimeterde regie (Peter van de Witte) waarin geen blik, geen heupwieg, geen noot aan het toeval is overgelaten. De voorstelling is zó dichtgetimmerd dat Hadewych zelf bijna verdwijnt. Alsof we niet echt naar binnen mogen kijken.

Je gunt haar momenten met helemaal niets: alleen Hadewych, de muziek en haar gevoel. Dan hadden de liedjes vaker kunnen raken. En dan hadden we wellicht geweten waarom juist déze nummers. Niet al haar bewerkingen voegen iets toe aan het origineel. Toch zijn er bijzondere momenten. Zo geeft ze ‘Ik was toch je meisje’ van Roxeanne Hazes meer inhoudelijke diepgang. Wanneer ze spreek-zingend ‘Brief van een ongehuwde moeder’ van Fie Carelsen brengt, neemt ze je als actrice mee in de wereld van deze kwetsbare moeder.

Ook slotnummer 'Birds' van Anouk is indrukwekkend. Dan staan de strijkers van het Matangi Quartet, percussionist Leon Klaasse en bassist Marijn van Prooijen om haar heen en maken ze samen gepassioneerd muziek. Jammer dat deze geweldige muzikanten de rest van de voorstelling stil aan de zijkant zitten. Want wat kunnen zij prachtig vanuit hun hart spelen en wat zijn de arrangementen van Van Prooijen indrukwekkend subtiel en afwisselend.